

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

3. LISTOPADU 2024

Z obsahu:

U Boha není nic nemožného. Uvěříme-li tomu, vykonáme zázraky

Katecheze papeže Františka při generální audienci 7. srpna 2024, Řím, aula Pavla VI.
- strana 2 -

Blahoslavená Lucie ze Settefonti
Libor Rösner
- strana 4 -

To dělej a budeš žít (Lk 10,28)
Jacques Magnan
- strana 5 -

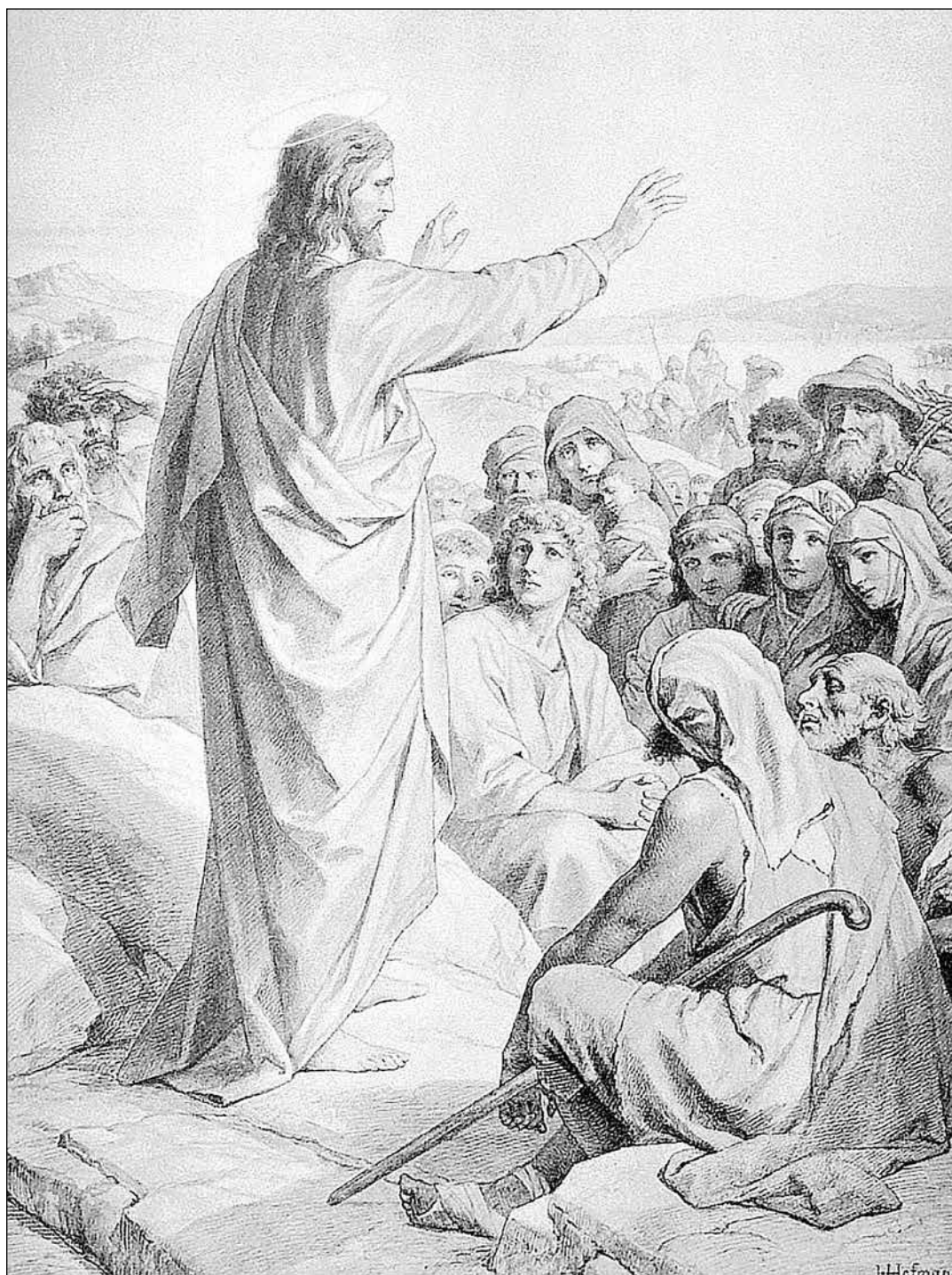
Místo očišťování
- strana 6 -

Blahoslavenství
Ct. Fulton J. Sheen
- strana 7 -

Modlitba Pia XI. za duše v očistci
- strana 9 -

Svatý Jan Berchmans - vzor mládeže (11)
Koloman Grieger SJ
- strana 10 -

Gotická stezka propojí 50 gotických kostelů na česko-rakouském pomezí
- strana 12 -

Heinrich Johann Michael Ferdinand Hofmann (1824-1911): Kázání na Hoře blahoslavenství

Blahoslavenství

Jsou dvě hory, které jsou navzájem propojeny jako dvě dějství dramatu: Hora blahoslavenství a Kalvárie. Ten, kdo vyšel na první horu kázat blahoslavenství, musel nutně vystoupat i na druhou horu, aby životem doložil to, co ohlašoval. Často se neuváženě říká, že řeč na hoře představuje „podstatu křesťanství“. Pokud by však kdokoliv začal žít podle blahoslavenství, přivolal by na sebe rovněž hněv světa. Řeč na hoře nelze oddělit od Pánova ukřižování, stejně jako je nemožné od sebe oddělit den a noc. V hodinu, kdy Pán přednesl blahoslavenství, podepsal svůj rozsudek smrti. Zvuk kladiva a hřebů prorážejících lidské tělo byl ozvěnou, která se odrážela od úbočí hory, kde učil lidi, jak se stát šťastnými a požehnanými. Všichni chtěli být šťastnými, ale jeho cesta ke štěstí je v naprostém protikladu s cestou světa.

Jeden ze způsobů, jak si zneprátelit lidi a popudit je proti sobě, je odmítnout ducha světa. Svět má svého ducha a má ho i každá epocha. Existují jistá bližší neurčená pravidla, která určují chování světa. Každý, kdo odmítne světské „maximy“ vyjádřené hesly: „Žijeme jen jednou!“ – „Užij si život naplno!“ – „Kdo se to kdy dozví?“ – „K čemu je sex, když ne pro potěšení?“, se nutně stane nepopulárním.

Pro blahoslavenství si Pán vybírá osm bezobsažných sloganů světa, a to je „jistota“, „pomsta“, „smích“, „popularita“, „odplata“, „sex“, „ozbrojená moc“ a „pohodlí“ a staví je na hlavu. Těm, kteří říkají: „Nemůžeš být šťastný, pokud nejsi bohatý“, Pán odpovídá: „Blahoslavení chudí v duchu.“ Těm, kdo říkají: „Nedovol, aby ti to sebrali“, Pán praví: „Blahoslavení tiší.“ Těm, kdo říkají: „Směj se a svět se bude smát s tebou“, Pán praví: „Blahoslavení plačící.“ Těm, kdo říkají: „Když tě příroda obdařila sexualitou, musíš ji svobodně využívat, jinak budeš frustrovaný“, Pán odpovídá: „Blahoslavení čistého srdce.“ Těm, kdo říkají: „Snaž se být populární a slavný“, Pán praví: „Blahoslavení jste, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně.“ Těm, kdo říkají: „V době míru se připravuj na válku“, Pán odpovídá: „Blahoslavení, kdo působí pokoj.“

Odmítá laciná klišé, o nichž se vyrábějí filmy a píšou romány. Radí spálit to, co se jimi uctívá; radí ovládnout vášnivý instinkt sexu, a ne se jím nechat zotročit; radí ovládnout touhu po ekonomickém dostatku, a nebudovat štěstí na materiálních věcech, které jsou mimo duše. Odmítá všechna falešná blahoslavenství, v nichž štěstí závisí na seberealizaci, nezávanosti, pohodlí anebo na hesle: „Jez, pij, vesel se, protože zítra zemřeš“, neboť přináší vnitřní chaos, neštěstí, falešné naděje, úzkost a neklid.

Ti, kdo by se rádi vyhnuli požadavkům blahoslavenství, říkají, že božský Spasitel je člověkem své doby a do té naší se už nehodí, takže nás se jeho slova netýkají. Jenomže Pán nebyl člověkem své, ani žádné jiné doby, my však jsme! Mohamed patřil do své doby, když řekl, že muž může mít vedle svých čtyř žen ještě i konkubíny. Modernisté tvrdí, že Mohamed patří také do naší doby, protože i podle nich může mít muž mnoho žen, pokud je dokáže uspokojit. Ale Pán o nic víc nepatřil do své doby než do naší. Oženit se s jednou dobou znamená stát se vdovcem v době další. On však nepatřil žádné době, a proto je modelem pro všechny časy. Nikdy nepoužil vyjádření, které by bylo podmíněné společenským řádem doby, v níž žil, neboť ani tehdy nebylo jeho evangelium lehčí než dnes. Sám to řekl:

„Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se všechno nestane.“ (Mt 5,18)

Klíčem k řeči na hoře je způsob, jakým používal dva výrazy: „Slyšeli jste“ a důrazné: „Ale já vám říkám!“ Když řekl: „Slyšeli jste“, měl na zřeteli to, co lidské uši slyšely po staletí a co stále poslouchají od etických reformátorů – všechny předpisy, kodexy a nařízení, které jsou na půli cesty mezi instinktem a rozumem, mezi místními zvyky a nejvyššími ideály. Když řekl: „Slyšeli jste“, myslel na Mojžíšův zákon, na Buddhu a jeho osm cest, na Konfucia a jeho pravidla, jak se stát mírným a zdvořilým člověkem, na Aristotela a jeho přirozené štěstí, na snášenlivost hinduistů a všech humanistických skupin dneška, které by některé staré zákony rády přetlumočily do svého vlastní-

ho jazyka a nazvaly je novým životním stylem. Na všechny tyto kompromisy Pán řekl: „Slyšeli jste.“

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš!“ Řekl to Mojžíš, pohanské kmeny to doporučovaly, primitivní lidé respektovali. Potom však přišlo to strašlivé a děsivé „Ale!“: „Ale já vám říkám...“ – „Ale já vám říkám: Každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“ Pán vstupuje do duše, přímo k myšlence, a již touhu po hříchu označuje za hřích. Je-li špatné určitou věc učinit, je špatné o ni již také přemýšlet. Praví: „Pryč s vaší hygienou, která se snaží držet v čistotě ruce, co kradly, a chránit od nemoci těla, která poskvřňovala.“ Jde do hloubky srdce a už také úmysl zhrěšit označuje za hřích. Nečekal, až špatný strom přinese špatné ovoce. Předcházel zasetí špatného semena. Ani ty nečekej, až se tvé skryté hříchy projeví jako psychózy, neurózy a nutkání. Zbav se jich již v zárodku. Čiň pokání! Očisti se! Je příliš pozdě napravovat zlo až tehdy, kdy je možné vykázat ho ve statistikách, či zavřít do vězení.

Když se muž ožení se ženou, bere si její tělo i duši, celou osobu. Pokud ho už unavilo její tělo, nemůže ji jednoduše odstrčit pro jinou ženu, protože zůstává zodpovědný za její duši. Proto jeho slova byla jako hrom: „Slyšeli jste.“ V tomto výrazu shrnul fráze každé upadající civilizace. „Slyšeli jste: Rozved' se, Bůh přece od tebe nemůže chtít, abys žil nešťastně,“ pak však přišlo jeho ALE:

„Ale já vám říkám, že každý, kdo propouští svou manželku, mimo případ smilstva, uvádí ji do cizoložství; a kdo by se s propuštěnou oženil, cizoloží.“ (Mt 5,32)

Co na tom, když tělo zahyne? Duše zůstává a ta má větší hodnotu než vzrušení, které může poskytnout tělo, větší než celý vesmír. Chtěl, aby muž a žena byli čisti, ne od náказы, ale od touhy po jiných. Už představa nevěrnosti je nevěrností. A tak prohlásil: „A proto, co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mk 10,9)

Žádný člověk! Žádný soudce! Žádný národ!

A potom se Kristus podíval na všechny společenské teorie, které tvrdí, že hřích je třeba připsat prostředí a podmínkám: pasterizovanému mléku, nedostačujícím tanečním sálům, nemožnosti utratit dost

peněz. Toto všechno shrnul pod: „Slyšeli jste.“ A řekl: „Ale já vám říkám.“ Prohlásil, že hříchy, sobectví, nenasytlost, cizoložství, zločiny, krádeže, podplácení, politická korupce – všechny pocházejí od člověka samotného. Hřích je výsledkem naší vůle, a nikoliv činností žláz; nemůžeme ospravedlnovat svoji žádosťovost oidipovským komplexem, kterým trpěl náš dědeček, anebo Elektřiným komplexem, který jsme zdědili po babičce. Kristus řekl, že hřích vchází do naší duše skrze tělo a tělo je usměrňováno vůlí. V boji proti falešnému sebeuspokojování nám doporučil operaci: „Utni!“ a „Odhod!“

„Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla.“ (Mt 5,29–30)

Lidé si nechají odřezat nohy a ruce, aby zachránili své tělo před gangrénou či otravou krve. Ale tady náš Pán přenesl obřezání těla na obřezání srdce a doporučil, abychom raději nechali vykrváčet své oblíbené náruživosti a rozsekali své vášně na malé kousky, než abychom měli zůstat bez Boží lásky, která je v Kristu Ježíši.

Pak hovořil o pomstě, nenávisti a násilí, vyjádřených běžně výrazy: „Vrať mu to“, „Udej ho“, „Nebud' hloupý“. Všechny znal a o všech řekl:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: »Oko za oko a zub za zub.«“ (Mt 5,38)

Potom přichází to neslychané:

„Ale já vám říkám, abyste se zlým nenednali jako on s vámi; ale kdo tě uhoď do pravé tváře, nastav mu i druhou; a tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť. Kdo tě donutí k službě na jednu míli, jdi s ním dvě.“ (Mt 5,39–41)

Proč nastavovat druhou tvář? Vždyť nenávist se množí jako semeno. Pokud by někdo kázal o nenávisti a násilí deseti mužům v řadě a řekl by prvním, aby udeřil druhého, a druhému, aby udeřil třetího, nenávist ovládne všech deset. Zastavit ji lze jediným způsobem: nastavi-li jeden z mužů (řekněme pátý v pořadí) druhou tvář. Tehdy nenávist skončí, nepostoupí dále. Je třeba přijmout násilí kvůli Spasiteli, který přijímá hřích a zemře za něj. Zákon křesťanství říká, že nevinný trpí za viníka.

Kristus chtěl, abychom takto zacházeli s nepřáteli, protože když neklademe odpor, nepřítel je poražen vyšší morální silou; a láska zabrání, aby se rána nenávisti infikovala. Vydržet něco rok, co by tě otravovalo už i týden, napsat laskavý dopis někomu, kdo ti škaredě nadává, nabídnout dar člověku, který tě okrádá, neodpovídat s nenávistí člověku, který ti lže a tvrdí, že jsi nevěrný své vlasti, nebo ještě hůře, že jsi proti svobodě – toto jsou těžké věci, které Kristus přišel učit a které nevyhovovaly ani jeho, ani naší době. Vyhovují pouze

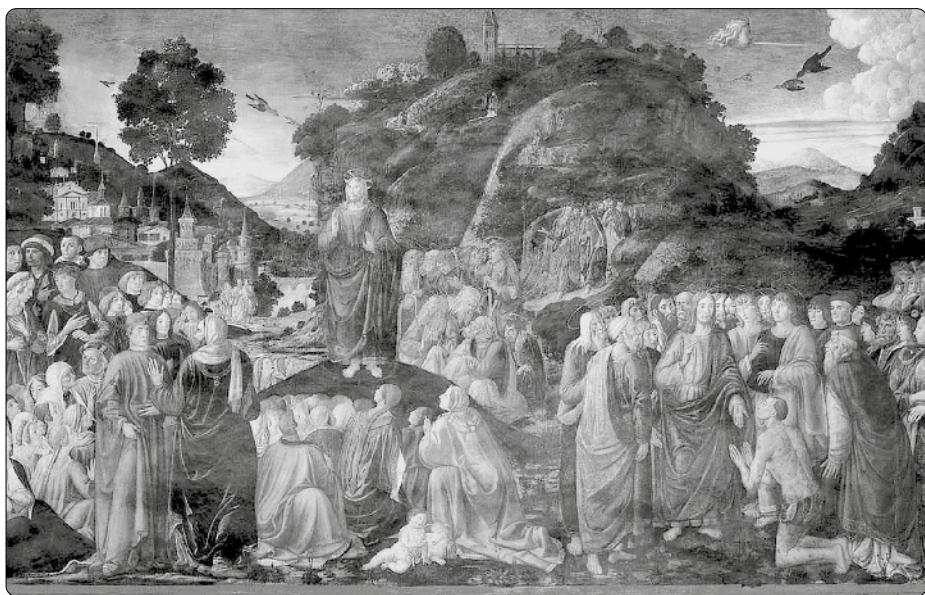
hrdinům, velkým lidem, světcům, svatým mužům a ženám, kteří budou solí země, kvasem v davu, elitou v mase; vyhovují těm, kteří změní svět. Vložili někdo lásku do člověka, který mu není milý, učiní ho hodným milování. Proč je vůbec někdo sympatický, když ne proto, že Bůh vložil svoji lásku do každého z nás?

Řeč na hoře je v tak příkrém rozporu se vším, co si náš svět zamiloval, že svět ukřižuje každého, kdo se pokusí žít její hodnoty. Kristus je kázal, proto musel zemřít. Kalvárie byla cenou, již zaplatil za řeč na hoře. Přežít je schopna jen průměrnost. Ti, kdo nazývají černé černým a bílé bílým, jsou odsuzováni za netolerantnost. Žít mohou pouze šediví.

Dovolme Kristu, který říká: „Blahoslavení chudí v duchu“, vstoupit do světa, který věří v prvenství ekonomiky, nechejme ho stát na trhu, kde někteří říkají, že žijí pro společný zisk, a druzí tvrdí, že jim záleží jen na osobním zisku, a pozorujme, co se stane. Bude tak chudý, že ve svém životě nebude mít kde hlavu složit, a přijde den, kdy bude umírat bez jakékoliv morální hodnoty. Ve své poslední hodině bude jako žebrák, z něhož rozstříhají také oděv, a dokonce ho pochovají v cizím hrobě, tak jako se narodil v cizí stáji.

Dovolme mu vejít do světa, který ohlašuje evangelium silných, který radí nenávidět nepřátele, který odsuzuje křesťanské ctnosti jako „změkčilé“, a ať řekne tomuto světu: „Blahoslavení trpěliví“ – a přijde den, kdy na svých bedrech pocítí silné údery barbarského biče, když ho během vyšetřování posměšně udeří pěstí do tváře; uvidí, jak lidé berou kosa, aby pokosili trávu na Kalvárii, a pak kladivo, aby ho připevnili na kříž a tak vyzkoušeli trpělivost toho, který podstoupil to nejhorší, co zlo mohlo nabídnout, ale přijal to a proměnil v lásku.

Dovolme mu přijít do našeho světa, který zesměšňuje myšlenku hříchu jako morbidnost a nápravu minulých vin považuje za komplex viny – a ať káže tomuto světu: „Blahoslavení, kdo pláčou“ nad svými hříchy – lidé mu zavážou oči a označí ho za blázna. Vezmou jeho tělo a zbičují ho, že bude možné spočítat mu kosti. Budou ho korunovat trním, dokud nezačne ronit ne slané slzy, ale rudé kapky krve, a budou se vysmívat slabosti toho, který nechce sestoupit z kříže.

*Cosimo di Lorenzo Rosselli (1439–1507):
Kázání na hoře, freska v Sixtinské kapli ve Vatikánu*

Dovolme mu přijít do světa, který zahrnuje Absolutní Pravdu, který říká, že dobro a zlo je pouze otázkou úhlu pohledu, že musíme být tolerantní ve věci ctnosti a neřesti, a ať řekne: „Blahoslavení, kdo jsou hladoví a žízniví po svatosti“, tedy po Absolutnu, po Pravdě, již je „Já Jsem“ – a oni ve své nevázanosti dají lůze možnost vybrat si jeho, anebo Barabáše, ukřižují ho se zločinci a pokusí se přesvědčit svět, že Bůh se neliší od skupinky zločinců, kteří byli jeho společníky ve smrti.

Ať přijde do světa, který říká: „Mým bližním je ďábel“, všechno v porovnání se mnou je ničím, pouze moje já něco znamená, moje vůle je nejvyšším zákonem, pouze to je dobré, co jsem já za dobré uznal, musím zapomenout na ostatní a myslet jen na sebe – ať těmto lidem řekne: „Blahoslavení milosrdní.“ Zjistí, že nedosáhne žádného milosrdenství, že na jeho těle otevrou pět pramenů krve, do vyprahlých úst mu nalejí ocet a žluč a i po jeho smrti budou tak nemilosrdní, že do jeho Největějšího Srdce vrazí kopí.

Dovolme mu vstoupit do světa, který se pokouší interpretovat člověka v pojmech sexuality, který považuje čistotu za chlad, cudnost za sexuální frustraci, sebeovládání za abnormalitu a jednotu manžela a manželky až do smrti za nudu; do světa, který tvrdí, že manželství trvá, jen pokud pracují hormony, a že člověk může rozvázat, co Bůh svázal, a rozlomit, co Bůh zpečetil. A ať světu řekne: „Blahoslavení čistí“ – a bude viset nahý na kříži, vystaví ho na posměch lidem i andělům a do omrzení budou tvrdit, že čistota je abnormální, že panny jsou neurotičky a že jen smyslůst je namístě.

Dovolme mu přijít do světa, který věří, že člověk se musí uchýlovat ke klíčkám a dvojakosti, aby zvítězil nad světem, ne- sa přitom holubice míru nakrmené bombami, a ať řekne: „Blahoslavení, kdo působí pokoj“ anebo „Blahoslavení ti, kdo vykořeňují hřích, aby mohl nastat pokoj“ – a obklopí ho lidé, kteří se pustili do té nejhlupejší války ze všech – do války proti Božimu Synu; budou mu dělat násilí železem a dřevem, přibijí ho na kříž a napojí octem a žlučí a potom postaví stráž před jeho hrob, aby ten, který prohrál bitvu, nemohl vyhrát válku.

Dovolme mu vejít do světa, který tvrdí, že pro užitek a popularitu by člověk

Modlitba Pia XI. za duše v očistci

Svatá Maria, naše velická přimlůvkyně, Tvoje mateřská láska zahrnuje stejnou měrou všechny duše vykoupené krví Tvého Syna, Pána Ježíše. Když myslíme na své zemřelé, srdce se nám naplňuje smutkem. Avšak máme neomezenou důvěru v Tvou přimlůvu. A proto, vznešená Královno, přicházíme k Tobě. Smrt zpřetrhala pozemské svazky, ale nesetřela lásku spojující nás s těmi, kdo žili ve stejné víře jako my.

Maria, v očistci čeká bezpočet duší s palčivou netrpělivostí, abychom jim pomohli svou modlitbou a záslužnými skutky. V Kristově lásce pozvedáme jejich jménem oči i srdce s prosbou k Tobě, láskyplná Matko všech věřících. Dopřej zdaru naší modlitbě! Svou mateřskou přimlůvou jí propůjč sílu, aby se dotkla Srdce Ježíše, našeho Spasitele! Tvá nedosažitelná vznešená svatost kéž zastoupí naši ubohost, Tvá láska naši bezcitnost, Tvá moc naši slabost!

Královno nebes, dej, ať se brzy splní horoucí touha umírajících, aby se jim dostalo blaženého patření na Boha! Dobrá Matko, obzvláště Tě prosíme za duše svých příbuzných, kněží, všech, kdo šířili úctu k Tobě, činili druhým dobře a měli s nimi soucit, a konečně i za duše, na které nikdo nevzpomíná. Dej, ať se všichni jednou setkáme v nebi a v Tvé oblažující přítomnosti ať se společně se svatými smíme radovat z Boží blízkosti. Pak Ti budeme, naše dobrá Matko a neúnavná Těšitelko, na věky děkovat za všechny milosti, které jsi nám vyprosila. Amen.

neměl šetřit lichotkami a ovlivňováním lidí, a ať jim řekne: „Blahoslavení jste, když vás budou nenávidět, pronásledovat a tupit“ – a zjistí, že zůstal ve světě bez přátel, že je vyhnancem na hoře, uprostřed davu, který si žádá jeho smrt i tělo, jehož maso z něho visí jako purpurové hadry.

Blahoslavenství nelze brát osamocně: blahoslavenství nejsou ideály, ale tvrdá fakta a skutečnost, kterou není možné oddělit od kříže na Kalvárii. Kristus nás učí ukřižovat samy sebe: milovat ty, kdo nás nenávidí; vyloupnout si oko a utnout ruku, abychom se vyhnuli hříchu; žít čistě ve svém nitru, když se vášně dožadují vnějšího uspokojení; odpouštět těm, kdo by nás nejráději usmrtili; vítězit dobrem nad zlem; žehnat ty, kdo nás proklínají; nemít plná ústa svobody, když v našem srdci schází spravedlnost, pravda a Boží láska jako podmínky svobody; žít ve světě, a zachovat se neposkvrněnými; odmítnout někdy i dovolené radosti, abychom ukřižovali svůj egoismus – všechno toto odsuzuje v nás starého člověka ke smrti.

Ti, kdo ho slyšeli kázat blahoslavenství, byli pozváni položit se na kříž, odumřít nižšímu řádu a objevit vyšší štěstí; opovrhnut tím, co svět považuje za svaté, a vážit si toho, na co se svět dívá jako na idealismus. Nebe je štěstí, ale člověk

nemůže mít dvoje nebesa; jedny náhradní na zemi a jedny skutečné nahoře. Proto hned k blahoslavenstvím přidal také čtvero „běda“:

„Ale běda vám bohatým, vždyť vám se už potěšení dostalo! Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět! Běda, kdo se nyní smějete, neboť budete plakat a naříkat! Běda, když vás budou všichni lidé chválit; vždyť stejně se chovali jejich otcové k falešným prorokům!“ (Lk 6,24–26)

Ukřižování nemůže být moc daleko, když Učitel vysloví „běda“ bohatým, nasyceným, bujarým a populárním. Pravda není v řeči na hoře, ale v tom, který se řečí na hoře řídil i na Golgotě. Čtvero „běda“ by bylo etickým odsouzením, kdyby Kristus sám nebyl zemřel v jejich úplném protikladu: chudý, opuštěný, hluboce zarmoucený a opovržený. Na Hoře blahoslavenství pobízel lidi, aby se nechali ukřižovat na kříži sebezapření, na Kalvárii sám tento kříž objal. I když stín kříže padne na místo, které se nazývá Lebka, až za tři roky, jeho Srdce zastínil již v den, kdy kázal o tom, jak dosáhnout štěstí.

Z knihy Fulton J. Sheen: Život Krista. Dobrá kniha, Trnava 2023. Str. 170–181.

Přeložil -dd- (Redakčně upraveno)

MARIÁNSKÁ ÚCTA

PRAVDIVÝ FATIMSKÝ PŘÍBĚH • ÚPLNÝ VÝČET FATIMSKÝCH ZJEVENÍ

John de Marchi, I. M. C. • Překlad D. Grof

Knihu napsal italský kněz John de Marchi (1914–2003), někdejší člen Misionářského Institutu Consolata. V roce 1943 byl poslán do Portugalska, kde strávil sedm let. Během nich měl možnost hovořit s mnoha přímými aktéry fatimských zjevení včetně Lucie dos Santosové, ale též s lidmi, kteří se otevřeně stavěli proti pravosti zjevení, krom toho využil také citáty z dobového světského tisku. Výsledkem je faktografická, avšak čtivá kniha, vhodná pro čtenáře různého věku. Obsahuje popis šesti zjevení z roku 1917 i osudy všech tří dětí a jejich rodin. V přílohách je podrobně vysvětlena pobožnost pěti prvních sobot, jsou zde jednotlivé modlitby, které děti obdržely, a další zajímavé informace.

Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 125x200 mm, 224 stran, 270 Kč

MARIA V BIBLI

Wilfrid Stinissen • Ze švédštiny přeložila Jindra Hubková • Redakce Ludmila Martinková

Písmo svaté toho o Marii údajně příliš mnoho neříká, ale už na prvních stránkách hovoří o matce všech živých (srov. Gn 3,20) a v závěru líčí ženu přemáhající draka (srov. Zj 12,9). Eva poukazuje na Marii a Adam na Krista, v zaslíbení o vítězství nad hadem se ukrývá prorocké zaslíbení o Marii. A tak jako Bible začíná a končí „ženou“, podobně se Ježíšovo veřejné působení v Janově evangeliu odvíjí mezi dvěma popisy Marie, kterou on sám pokaždé nazývá „ženou“. Maria je v Božím slově všudypřítomná...

Pavel Nebojsa - Doron • Druhé vydání, v Doronu první
Brož., 130x190 mm, 116 stran, 229 Kč

K ZE ŽIVOTA SVATÝCH

RŮŽE Z LISIEUX • PROMĚNA SVATÉ TEREZIČKY

Zdeněk Jančařík • Básně Miloš Doležal
Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Důvěra sv. Terezie z Lisieux v Boha vychází z čistého pramene evangelia, z duchovní geniality dítěte, které se o Vánocích roku 1886 přes noc stalo dospělou, zralou křesťankou. Kniha zkušeného autora spirituální literatury hovoří jak o vnějších, tak i vnitřních podmínkách její proměny a také o tom, proč je spiritualita této křehké karmelitky, jež jako řeholnice žila skryta v kontemplativním klášteře v Lisieux pouhých devět let, stále aktuálnější. Je v ní řeč o růžích, které se už 150 let od jejího narození rozvíjejí jedna po druhé, a o bezprostřednosti důvěry, jež je něčím mnohem víc než víra.

Portál, s. r. o. • Váz., 115x175 mm, 192 stran, 269 Kč

UČENÍ KATOLICKÉ CÍRKVE

KATOLICKÉ KNĚŽSTVÍ A ŽENY • PRŮVODCE UČENÍM CÍRKVE

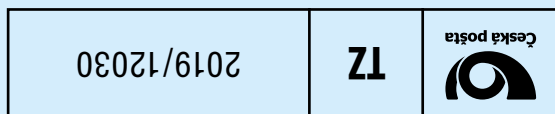
Sara Butlerová • Z angličtiny přeložili Roman Cardal a Karel Skočovský • Předmluva k českému vydání Mons. ThLic. Ing. Zdeněk Wasserbauer, Th.D., pomocný biskup pražský

Sara Butlerová se pokouší objasnit nauku o tom, že katolická církev nemá pravomoc udělovat kněžské svěcení ženám, a ukázat a obhájit hlavní důvody, proč má tolik lidí obtíže ji přijmout. Součástí publikace jsou klíčové dokumenty církve o kněžském svěcení žen, které byly exkluzivně doplněny pouze pro české vydání knihy.

Stanislav Juhaňák - Triton
Brož., 110x165 mm, 296 stran, 299 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.